

Ambigüiteit in tijden van Corona

Met Palmпасen vieren wij de intocht van Jezus in de stad Jeruzalem. Het is een intocht die getypeerd wordt door ambigüiteit, een dubbelzinnigheid verwoord in dit bekende lied van Palmпасen: 'heden hosanna, morgen kruisigt hem.' Het is de dag van de omslag. Twee vieringen werden er dan ook gehouden, in het verleden, op deze dag. Een vroegdienst, waarin de feestelijke intocht van Jezus in Jeruzalem werd herdacht. En een hoofddienst, waarin het passieverhaal van Mattheus gelezen werd. Want al snel keren mensen zich tegen Jezus. Het gaat vandaag van *hosanna voor de zoon van David* naar *aan het kruis met hem*.

Elke keer als ik dit weer hoor, raakt mij deze plotselinge omslag. En u voelt wel, dat is voor mij geen historische vraag. Het is niet: Hoe heeft dit toen zo kunnen gebeuren. Maar: wat is dat in u en mij, dat dit verhaal ons niet vreemd is? Dat het alle kanten op kan gaan met onze gedachten en gevoelens. Dat we zo ambigu, ja zelfs onvoorspelbaar kunnen zijn voor onszelf en voor de ander?

Ambigüiteit. We verblijven nu ruim drie weken in quarantaine. Hoe kom je deze dagen door, vragen wij elkaar regelmatig per mail, telefoon of whatsapp. Mijn antwoorden op deze vragen zitten vol ambigüiteit. Ja, we hebben het gezellig met zijn viere thuis, 's ochtends bezig met werk en opdrachten van school en 's middags voetballen en het bos in. Ik geniet van de tulpen die de grond uitknallen, de verliefde merel die me al om vijf uur 's ochtends wekt. Het feest van Palmпасen is er nu ook, in de warmte die mensen op afstand met elkaar delen, in de vorm van bloemen, kaartjes aan oma en massaal applaus voor verpleegkundigen en artsen. Liefde in tijden van Corona!

Dat is niet het hele verhaal. Van Palmпасen niet, en ook niet in deze tijden van Corona. Want het is geen zorgeloze vakantie. Terwijl de zon buiten schijnt, en de natuur ongegeneerd uitbarst in lentekleuren, hangt over ons en over ons gemoed een grijze waas. De I.C. raken steeds voller. Is daar nog wel ruimte voor mij, straks? Wil ik dat überhaupt, op de I.C. terechtkomen?

En hoe ambigu zijn wij naar onze leiders, en de experts! Heden hosanna voor Rutte, voor het RIVM, voor allen die cruciale besluiten moeten nemen dezer dagen. Maar even later is het (vooral op social media): kruisigt hen! Nederland, een land met 17 miljoen bondscaches, 10 miljoen theologen en 12 miljoen virologen! En dat versterkt alleen maar de ambigüiteit. Want, wie kunnen wij nog geloven? Hoe optimistisch- of pessimistisch- mogen wij zijn?

We gaan nu de stille week in. Velen van ons laten zich doorgaans in deze week inspireren door de Mattheus- of Johannes- Passion van Bach. Dit jaar zijn er geen uitvoeringen in kerken of in het Concertgebouw. Gelukkig hebben we de opnames nog. De Matthäus-Passion eindigt met een dissonant. Deze slottoon wijst de weg naar voren. In de woorden van Johannes Uytendogaert: Goede Vrijdag moet voorgaan, maar Pasen zal volgen. We leven en geloven vanuit een perspectief dat iets wordt opengeboren. En vervolgens begint het weer te stralen, zo geloven wij. En mogen wij de straten weer op. De ambigüiteit van het leven is er niet mee verdwenen, maar in het midden daarvan staat een perspectief dat leven geeft, ruimte en moed. Het wordt weer Pasen, hoe dan ook.

Röselaers Joost